

12. Zarzut czwarty: Zaskarżone rozporządzenie narusza kryterium DNSH ustanowione w art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego. Limity na poziomie 270 g i 550 kg nie tylko nie przyczyniają się w istotny sposób do ochrony klimatu, ale wręcz znacznie ją pogarszają.
13. Zarzut piąty: W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie kwalifikuje gaz kopalny jako istotny wkład w dostosowanie do zmian klimatu, narusza ono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności.
14. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) 2020/852. Wobec rosnącej presji gospodarczej w odniesieniu do gazu kopalnego jako źródła energii, jego włączenie do taksonomii wiąże się z co najmniej znacznym ryzykiem stworzenia bezwartościowych aktywów.
15. Zarzut siódmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) 2020/852. Techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogu zwykłej stosowalności i sprawdzalności.
16. Zarzut ósmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza cel rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wymóg zachowania jego praktycznej skuteczności ze względu na fragmentację rynku nieodłącznie związaną z klasyfikacją gazu kopalnego jako zrównoważonego środowiskowo.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – Repasi/Komisja

(Sprawa T-628/22)

(2023/C 24/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: René Repasi (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.-G. Kamann i D. Fouquet, a także Prof. F. Kainer i Prof. M. Nettesheim)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2022 r., L 188, s. 1;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut.

Skarżący utrzymuje, że rozporządzenie delegowane (UE) 2022/1214 narusza art. 290 ust. 1 akapit drugi TFUE w związku z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowane poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

Skarżący twierdzi, że z posiadanym przezeń statusem posła do Parlamentu Europejskiego związane jest indywidualne prawo do uczestnictwa w prawidłowej procedurze legislacyjnej wynikające z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowanych poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego. Przyjmując zaskarżone rozporządzenie delegowane na podstawie art. 290 TFUE, zamiast wszcząć zwykłą procedurę prawodawczą, która w istocie ma zastosowanie na podstawie art. 290 TFUE, Komisja Europejska naruszyła nie tylko instytucjonalną kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego na podstawie art. 14 ust. 1 TUE oraz art. 289 i 294 TFUE, jak też zasadę równowagi instytucjonalnej przewidzianą w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE, ale także indywidualne prawo skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej w sposób bezpośredni i indywidualny. Członek Parlamentu Europejskiego może zaskarżać przed sądami, w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, naruszenia systemu podziału kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych czy nadużycia władzy przez inne instytucje Unii, w zakresie, w jakim dotyczą one jego prawa do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej, aby doprowadzić do zaangażowania w sprawę Parlamentu Europejskiego.

Zakwalifikowanie wytwarzania energii z kopalnego gazu ziemnego i energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo działalności gospodarczej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. stanowi – niezależnie od stanowiska politycznego – silnie upolityczniony, a tym samym zasadniczy aspekt dziedziny ułatwiania zrównoważonych inwestycji, który zgodnie z art. 290 ust. 1 akapit 2 TFUE jest zastrzeżony dla aktu prawodawczego na podstawie art. 289 TFUE. Przyjmując rozporządzenie delegowane, Komisja – niezależnie od kwestii materialnej legalności owego rozporządzenia – wykroczyła poza zakres swych kompetencji z naruszeniem zasady równowagi instytucjonalnej przewidzianej w art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze TUE. Jednocześnie naruszono kompetencję prawodawczą Parlamentu Europejskiego i demokratyczne prawa parlamentarne skarżącego do uczestnictwa w prawidłowej procedurze prawodawczej.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – ZR/EUIPO

(Sprawa T-634/22)

(2023/C 24/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZR (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego EUIPO z dnia 14 grudnia 2021 r., doręczonej tego samego dnia, informującej stronę skarżącą o zapłacie na jej rzecz kwoty 5 000 EUR w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 13 stycznia 2021 r. w sprawie T-610/18 ZR/EUIPO;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego zarządu EUIPO z dnia 28 czerwca 2022 r., doręczonej tego samego dnia, oddalającej zażalenie wniesione na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej na decyzję z dnia 14 grudnia 2021 r.;
- zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody majątkowe i krzywdę; oraz
- zasądzenie zwrotu wszystkich kosztów poniesionych w związku z niniejszym odwołaniem.